

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **E. V.**, zastúpenej B., so sídlom v B., , proti odporcovi **S.**, IČO: X., zastúpenému JUDr. R. K., advokátom v P., , **o zaplatenie 341,57 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 17 C 103/2010, o dovolaní odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 23. augusta 2011, sp.zn. 11 Co 95/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie odporcu **o d m i e t a .**

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke náhradu trov dovolacieho konania v sume 40,76 € k rukám B.so sídlom v B., , do 3 dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava III rozsudkom zo 16. decembra 2010, č.k. 17 C 103/2010-79 v spojení s opravným uznesením z 31. mája 2011, č.k. 17 C 103/2010-131 uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľke sumu 341,57 € spolu s ročným úrokom z omeškania vo výške 9 % od 16. apríla 2010 do zaplatenia a náhradu trov konania v sume 190,76 €, na účet právneho zástupcu navrhovateľky, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Rozhodnutie právne odôvodnil § 582 ods. 1, 2, § 842, § 843, § 844 Občianskeho zákonníka, § 198, § 200 O.s.p., keď vo vzťahu k uplatnenému nároku na zaplatenie peňažnej sumy ako splátky dôchodku titulom Zmluvy o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu, túto zmluvu posúdil ako zmluvu o dôchodku uzavretú podľa ustanovenia § 842 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že účastníci konania uzavreli dňa 9. februára 1999 v zmysle § 842 a nasl. Občianskeho

zákonníka zmluvu o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu SLSP, a.s., predmetom ktorej bolo doživotné plnenie z uplatneného a priznaného nároku na plnenie z Podporného dôchodkového fondu odporcu. V bode II. predmetnej zmluvy sa odporca zaviazal vyplácať navrhovateľke v postavení príjemcu sumu vo výške 10 290 Sk mesačne na základe skutočností uvedených v žiadosti o plnenie, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou zmluvy. Zo žiadosti o poskytnutí plnenia z Podporného dôchodkového fondu SLSP a.s. zo dňa 9. februára 1999 zistil, že žiadateľkou je podľa údajov uvedených v tejto listine navrhovateľka v tomto konaní, ktorá je ako fyzická osoba špecifikovaná menom, priezviskom, dátumom narodenia, rodným číslom, adresou bydliska a preto tvrdenie odporcu, že predmetná zmluva je neurčitá s následkom neplatnosti z dôvodu, že navrhovateľka nie je ako príjemca v zmluve jasne špecifikovaná, keďže osôb s týmto istým menom a priezviskom sa môže na území Slovenskej republiky nachádzať niekoľko, súd potom nebral v úvahu. Podľa názoru súdu je navrhovateľka ako príjemca s určitosťou vylučujúcou akúkoľvek pochybnosť o jej osobe (meno, priezvisko, rodné číslo) špecifikovaná v žiadosti, na ktorú zmluva priamo odkazuje, a ktorá je jej súčasťou. Pokiaľ ide o námietku odporcu, že smrť fyzickej osoby je nie vždy objektívne zistiteľnou skutočnosťou, keď je táto možnosť potvrdenia smrti fyzickej osoby lekársym prehlásením a zápisom do úmrtného listu vylúčená, napr. v prípadoch leteckého nešťastia, či prírodnej katastrofy, alebo v prípade, keď je osoba dlhodobo nezvestná, mal za to, že tieto raritné prípady smrti fyzickej osoby zákon po právnej stránke vyriešil v ustanovení § 195 a nasl. O.sp., keď v konaní o vyhlásení za mŕtveho svojim rozhodnutím stanoví deň, ktorý platí za deň smrti nezvestného, prípadne deň, ktorý nezvestný neprežil (§ 198 O.s.p.), alebo vydá rozhodnutie, ktorým vyhlási občana za mŕtveho (§ 200 O.s.p.). Okrem bežného zápisu dňa smrti v úmrtnom liste je stanovený tento zákonný postup i na prípady, na ktoré odporca upozornil, ako na prípady, kedy smrť fyzickej osoby nie je možné objektívne zistiť. Uviedol, že zmluva v čl. III stanovuje termín do kedy bude trvať povinnosť odporcu predmetnú sumu vyplácať (t.j. na obdobie do dožitia príjemcu) a ukončenie povinnosti vyplácania plnenia (t.j. mesiacom, ktorého sa príjemca dožil). Ak by teda aj teoreticky došlo k prípadu, že by prebehlo konanie o vyhlásení za mŕtveho, bol by rozhodnutím súdu stanovený mesiac, ktorého sa príjemca dožil, aj v takomto prípade by bola jeho povinnosť podľa zmluvy s určitosťou časovo vymedzená. Vo vzťahu k uvedenému i túto námietku odporcu vyhodnotil súd ako účelovú. Rovnako podľa názoru súdu neobstojí námietka odporcu, že doposiaľ bolo navrhovateľke vyplatených minimálne 1 200 000 Sk, čím bol dostatočne naplnený účel zmluvy ako forma odmeny za prácu pre odporcu, keďže účelom Zmluvy bolo poskytovať navrhovateľke plnenie

doživotne, a nie na vymedzené obdobie, ktorého dĺžku stanoví odporca podľa svojho vlastného posúdenia a ukončí ju, keď sa mu bude javiť ako dostatočná. Súd prvého stupňa na základe vyhodnotenia skutkových a právnych skutočností dospel k záveru, že predmetná zmluva je svojim charakterom zmluvou uzavretou na dobu určitú, čo rozhodne napĺňa termín uvedený v jej čl. III., t.j. do dožitia príjemcu; preto ju nebolo možné platne vypovedať v zmysle ustanovenia § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka tak, ako to urobil odporca vo svojej výpovedi zo dňa 26. októbra 2009. Súd prvého stupňa ako predbežnú otázku posúdil neplatnosť výpovede zo zmluvy danú navrhovateľke odporcom dňa 26. októbra 2009 a navrhovateľke priznal uplatnený nárok na výplatu plnenia za mesiac apríl 2010 v sume 341,57 €. Okrem istiny priznal navrhovateľke aj správne uplatnený úrok z omeškania, a to od 16. apríla 2010 do zaplatenia, t.j. odo dňa nasledujúceho po splatnosti predmetnej dávky. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie odporcu rozsudkom z 23. augusta 2011, sp.zn. 11 Co 95/2011 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s opravným uznesením ako vecne správny v zmysle § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil. Odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania vo výške 40,76 € do rúk B .do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu. Za správny považoval záver prvostupňového súdu, že Zmluva o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu uzavretá medzi účastníkmi dňa 9. februára 1999 je svojim charakterom zmluvou o dôchodku uzavretou podľa ustanovenia § 842, § 843 Občianskeho zákonníka na dobu určitú a neurčitého trvania (do doživotia), a že výpoveď z označenej zmluvy o dôchodku z 26. októbra 2009 daná navrhovateľke odporcom je v rozpore so zákonom a ako právny úkon neplatná (§ 39 Občianskeho zákonníka) a zmluvné strany sú povinné si podľa uzavretej Zmluvy o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu z 9. februára 1999 aj naďalej poskytovať plnenia. Mal za to, že odporca vo svojom odvolaní neuviedol žiadnu podstatnú skutočnosť majúcu za následok úvahu o prípadnej vade v procesnoprávnom postupe prvostupňového súdu, resp. o prípadnej nesprávnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu v celom rozsahu podal dovolanie odporca, ktorý navrhol rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 237 písm. f/ O.s.p., tvrdiac, že postupom

súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom a bolo porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Za takú vadu označil skutočnosť, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p., keď sa nevysporiadal s prevažnou väčšinou jeho námietok uvedených v odvolaní, ako aj počas prvostupňového konania. Namietal, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil len odkazom na právne závery súdu prvého stupňa, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia sa vôbec nezaoberal právnou argumentáciou napádajúcim závery prvostupňového súdu. V dôvodoch dovolania podrobne rozoberal skutkový a právny stav veci.

Navrhovateľka považovala dovolanie odporcu za bezdôvodné a navrhla ho zamietnuť a odporcu zaviazať k náhrade trov dovolacieho konania vo výške 40,76 €.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p., pretože nejde o zmeňujúci, ale potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné a nejde ani o potvrdenie

rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolanie nie je prípustné ani podľa ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že dovolací súd vo veci doposiaľ nerozhodoval.

Prípustnosť dovolania odporcu vylučuje aj ustanovenie § 238 ods. 5 O.s.p., podľa ktorého dovolanie nie je prípustné ani vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Ak je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky, dovolanie nie je prípustné, ak výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa prvej vety. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde.

Dňa 18. mája 2010, kedy bol návrh podaný na Okresný súd Bratislava III, bola minimálna mzda podľa § 1 písm. a/ nariadenia vlády č. 441/2009 Z.z. 307,70 € a jej trojnásobok predstavoval sumu 923,1 €. Suma 341,57 €, na zaplatenie ktorej bol odporca v konaní zaviazaný, teda neprevyšuje trojnásobok minimálnej mzdy v deň podania návrhu na prvostupňovom súde a preto dovolanie odporcu nie je prípustné ani podľa tohto ustanovenia § 238 ods. 5 O.s.p.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení dovolací súd nezistil.

So zreteľom na odporcom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci mu súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že súdy pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupovali v súlade s právnymi predpismi a odporcovi neznemožnili uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

Dovolateľ v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. namietal porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

K odňatiu možnosti odporcu pred súdom konať a k porušeniu práva na spravodlivý proces malo podľa jeho názoru dôjsť nedostatočným odôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu.

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že táto námietka odporcu nie je dôvodná.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry EŠLP. Judikatúra tohto súdu ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument

(Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.). Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozsudok odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je nepreskúmateľný. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v dovolacom konaní.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len

na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že ďalšie závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd prirodzene musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody. Inak sa dostane mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktoré je chránené nielen čl. 46 ods. 1 ústavy, ale aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednáwanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvého stupňa primerane vysvetlil, že medzi účastníkmi došlo k uzavretiu Zmluvy o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu, ktorú posúdil ako zmluvu o dôchodku uzavretú v zmysle § 842 a nasl. Občianskeho zákonníka na dobu určitú, t.j. do dožitia príjemcu, na základe čoho ustálil, že výpoveď z predmetnej zmluvy o dôchodku z 26. októbra 2009, daná navrhovateľke odporcom, je neplatná.

Odvolačný súd v odôvodnení rozhodnutia v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa a v dostatočnej miere uviedol, v čom spočíva podstata námietok odporcu a dostatočne sa s nimi skutkovo a právne vysporiadal. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok s poukazom na ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odporcu.

Dovolaateľ v dovolaní tiež namietal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa (a s odkazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p.) aj odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia odporcu boli opodstatnené, ním uvádzané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutých rozhodnutí, nezakladali by ale prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či súdy použili na zistený skutkový stav správny právny predpis a či ho aj správne aplikovali, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad ale v danej veci nejde.

Z dovolania odporcu vyplýva, že napáda rozsudok odvolacieho súdu v celom rozsahu, teda aj v časti týkajúcej sa výroku o trovách odvolacieho konania. Prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v tejto časti treba posudzovať podľa § 239 O.s.p., a nie podľa § 238 O.s.p. Ide totiž o rozhodnutie, ktoré má povahu uznesenia v zmysle § 167 ods. 1 veta druhá O.s.p., a to aj v prípade, že je pojaté do rozsudku vo veci samej. Ani v takom prípade nezmení rozhodnutie o trovách konania svoju procesnú povahu, a preto z hľadiska prípustnosti dovolania treba na neho hľadiť ako na uznesenie. Ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. ale výslovne ustanovuje, že predchádzajúce odseky 1 a 2 (prípúšťajúce dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu) neplatia, ak ide o uznesenie o trovách konania.

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., § 239 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporcu v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej navrhovateľke vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti odporcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd priznal navrhovateľke náhradu, ktorá spočíva v odmene advokátskej kancelárie za jeden úkon právnej služby, ktorý poskytla navrhovateľke vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu z 18. novembra 2011 (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov). Základnú sadzbu tarifnej odmeny určil podľa § 10 ods. 1 tejto vyhlášky vo výške 26,56 €, čo s náhradou výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu vo výške 7,41 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) a DPH vo výške 6,79 € (§ 18 ods. 3 vyhlášky) predstavuje spolu 40,76 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. júla 2012

JUDr. Vladimír M a g u r a, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová